

„Cum a fost în zilele lui Noe”

I.

„Un om chibzuit vede răul și se ascunde; cei simpli trec înainte și sunt pedepsiți” (Proverbele 27.12). Pentru acest cuvânt al înțeleptului Solomon găsim în potop un exemplu potrivit. Noe a găsit un loc de scăpare în arcă, în timp ce lumea „nebunilor”, care nu se interesează de Dumnezeu (compară cu Psalmul 14.1-3), au fost ajunși din urmă de judecata divină. Noe a fost cel chibzuit. După ce Dumnezeu l-a făcut să aibă parte de o avertizare, „fiind cuprins de teamă, a pregătit o corabie pentru salvarea casei lui” [Evrei 11.7]. El L-a crezut pe Dumnezeu pe cuvânt, a ascultat prin credință și a fost salvat când a venit potopul. Dar poporul simplu, nechibzuit, dimpotrivă, a mers mai departe indiferent și fără griji și - a suferit pedeapsa. Cuvântul lui Dumnezeu este întotdeauna adevărat. Cum ar putea să fie altfel? Și Dumnezeu face ceea ce spune. Aici vedem pe de o parte înțelepciunea lui Noe, care „văzând nenorocirea”, a construit arca după porunca lui Dumnezeu; și pe de altă parte nechibzuința „celor simpli”, care n-au dat atenție avertizării și au pierit.

Dar ce L-a determinat pe Dumnezeu să facă o asemenea lucrare ciudată, cum este pentru El exercitarea judecății? (Compară cu Isaia 28.21.) Răutatea oamenilor. „Și DOMNUL a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că orice imaginație a gândurilor inimii lui era numai rău toată ziua. Și DOMNULUI I-a părut rău că făcuse pe om pe pământ și S-a mâhnit în inima Sa. Și DOMNUL a zis: «Voi șterge de pe fața pământului pe omul pe care l-am creat». ... *Dar Noe a căpătat favoare în ochii DOMNULUI*” (Geneza 6.5-8).

Acesta este verdictul lui Dumnezeu pentru lumea de atunci. Și crezi tu, dragă cititorule, că opinia Sa despre lumea de astăzi sună cumva altfel? Privește în jur! A devenit cumva mai puțină nelegiuirea în lumea din jurul tău? La aceasta se adaugă că responsabilitatea oamenilor este astăzi mult, mult mai mare decât atunci. Pe atunci, violența și stricăciunea umpleau pământul. Astăzi este la fel. Dar în timp ce oamenii din zilele lui Noe nu știau nimic nici despre vreo Lege a lui Dumnezeu, nici despre o Evanghelie a mântuirii - ei aveau numai conștiința pentru ca să deosebească binele de rău -, astăzi ei lasă conștient nebăgate în seamă dispozițiile lui Dumnezeu și disprețuiesc harul Său. În inimile lor Îl răstignesc pe Fiul lui Dumnezeu astăzi exact așa cum oamenii L-au pironit pe cruce și L-au omorât acum o mie nouă sute de ani. Ei se împotrivesc Duhului Sfânt, calcă în picioare harul lui Dumnezeu și râd de „vorbăria prostească” despre o judecată viitoare. Profeți lingușitori și falși care vestesc: „«Pace! Pace!» - și totuși nu este pace”, captivează urechile milioanei de oameni. Ei se laudă cu progresele lor culturale, cu nivelul înalt atins în domeniul educației și al științei - și cine va nega că tocmai în ultimul domeniu numit s-au obținut lucruri mari? - dar de Dumnezeu nu se interesează. Când s-au împotrivit vreodată eforturilor harului divin cu așa batjocură și dispreț ca în zilele noastre?

«Pentru că va fi un timp când nu vor suporta învățătura sănătoasă, ci, dorind să-și desfăteze urechile, își vor strânge o mulțime de învățători după poftele lor; și își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor abate spre basme», îi scria odinioară marele apostol lui Timotei (2 Timotei 4.3,4). Nu se poate spune pe bună dreptate că această stare există astăzi? Lumea de astăzi, orbită de satan, nu știe deloc sub ce stăpânire îngrozitoare, întunecoasă, se află. «Puterile spirituale ale răutății», «stăpânitorii lumii întunericului» îi țin pe oameni în robie fără ca ei să bănuiască: ocultismul, spiritismul, prezicerile astrologice și așa mai departe. Ah, sărmanii oameni care cad victime acestor viclenii ale lui satan! Experiențele ne arată cât de nespus de greu este să fii din nou eliberat vreodată din astfel de legături demonice! „Omul liber” de astăzi este în realitate un sclav încătușat iremediabil al lui satan, dumnezeul veacului acestuia și al întunericului.

«Sfârșitul oricărei făpturi a venit înaintea Mea», îi spusese Dumnezeu lui Noe, «pentru că pământul este plin de violență din cauza lor; și, iată, îi voi nimici de pe pământ. Fă-ți o corabie din lemn de gofer. ... Și Eu, iată, aduc potopul de ape pe pământ, ca să nimicesc toată carnea în care este suflare de viață sub ceruri; tot ce este pe pământ va pieri. ... Dar voi întări legământul Meu cu tine; și vei intra în corabie tu și fiii tăi și soția ta și soțiile fiilor tăi cu tine.» (Geneza 6.13-18.)

Lumea era potrivită pentru judecată. Măsura răutății sale era plină. *Numai un om* drept trăia pe atunci pe pământ. Era *numai unul*, pe care ochiul lui Dumnezeu se putea odihni cu plăcere. «Noe a căpătat favoare în ochii Domnului» și de aceea i-a arătat o cale de salvare, după ce îl informase despre intenția Sa. Iar Noe a crezut și - *a ascultat* de Dumnezeu. Citim despre el: «Potrivit cu tot ce-i poruncise Dumnezeu, așa a făcut.» (Versetul 22.) Fără să șovăie, el s-a apucat de construirea corabiei. Încă mai persista îndelunga-răbdare a lui Dumnezeu. Încă mai amâna Dumnezeu judecata. Potrivit cu Geneza 6.3 putem accepta că îndelunga-răbdare divină i-a dăruit atunci neamului omenesc încă un răstimp de har de o sută douăzeci de ani. În acești ani a fost pregătită corabia, cum se exprimă apostolul Petru [1 Petru 3.20]. A fost un timp lung, lung, în care ar fi putut să fie construite nu una, ci mai multe corăbii. Dar Dumnezeu a amânat intenționat judecata. El i-a avertizat pe oameni în acești ani mulți prin Noe, «predicatorul dreptății», și le-a cerut să se pocăiască de faptele lor rele. Dar lumea și-a continuat drumul. Ea s-a îndepărtat tot mai mult de Dumnezeu.

Dacă vedem cum lumea se împotrivește astăzi Evangheliei prețioase, mărturia lui Dumnezeu în zilele noastre, atunci ne putem imagina bine gândurile și atitudinea acelor oameni nelegiuiți din timpurile lui Noe. Fără îndoială că Noe a fost un nebun în ochii lor; pentru că numai unui nebun poate să-i vină în minte să construiască cea mai mare corabie pe care a văzut-o lumea vreodată, fără să existe apa pe care ar fi putut să navigheze. Dacă Noe și-ar fi executat construcția undeva pe malul mării și apoi, să zicem, ar fi adus lumii la cunoștință un nou plan comercial de la care era de așteptat bogăție și prestigiu, atunci cu siguranță ar fi fost considerat un bărbat inteligent. Dar să construiască o corabie pe pământ uscat, susținând că lumea va pieri odată prin apă - ce nebunie și ce absurditate! Și lucrul cel mai neauzit dintre toate era că acest Noe, acest nebun, le reproșa mereu viața lor nelegiuită.

Pe atunci era ca și astăzi. „Odihnește-te, mănâncă, bea, fii vesel!” Aceste cuvinte s-ar putea caracteriza ca deviză a lumii. (Compară și cu Matei 24.38.) De ce să se lase tulburat din odihna sa contemplativă? Pentru că „mâine vom muri!”

„Prin *credință*”, citim în Evrei 11, „Noe, după ce a fost divin înștiințat despre cele nevăzute încă, fiind cuprins de teamă, a pregătit o corabie pentru salvarea casei lui.”

Noe avea cuvântul lui Dumnezeu pentru ceea ce făcea și propovăduia altora. În rest, nimic. Dumnezeu nu-i dăduse niciun semn. Dar cuvântul Său i-a ajuns. Neluând în seamă tot ce putea să apară în jurul său, nepăsător la batjocura lumii, omul credinței își urma drumul. An de an, deceniu după deceniu au trecut. Lucrarea de construcție a progresat neîntreput până când arca a fost terminată. Se împlinise timpul. Răbdarea lui Dumnezeu așteptase mult, foarte mult timp. Dar acum, timpul de har expirase. Cuvântul propovăduit mai bine de o stă de ani era gata de împlinire. Judecata era pregătită să năvălească peste o lume nelegiuită - o judecată sigură, rapidă, necruțătoare, de care nu scăpa nimeni. „Lumea *de atunci* a pierit înecată de apă” (2 Petru 3.6).

Și ce îl așteaptă pe pământul *de astăzi* și ce îi așteaptă pe locuitorii săi? Dumnezeu nu ne-a lăsat nelămuriți în această privință. Lumea de astăzi are în perspectivă o soartă cu mult mai înspăimântătoare, corespunzătoare responsabilității mai mari a generației actuale de oameni. „Dar cerurile și pământul de acum”, așa spune Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu, „sunt păstrate prin Cuvântul Său, pentru foc, ținute pentru o zi a judecății și a pieirii oamenilor neevlavioși.” Și această pieire este pentru totdeauna. „Într-o flacără de foc”, le scrie Pavel credincioșilor din Tesalonic, „la

descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Sale, într-o flacără de foc, aducând răzbunare peste cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu și peste cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos; care vor suferi pedeapsă, pieirea *eternă* de la fața Domnului și de la gloria puterii Sale ...” (2 Tesaloniceni 1.8,9). Pieirea eternă, mânia lui Dumnezeu, care rămâne (Ioan 3.36), foc etern (Matei 25.41) - acestea sunt cele care îl așteaptă pe neamul omenesc nelegiuit. Iar Cel care va executa judecata este Același pe care Dumnezeu L-a trimis odinioară, „pentru ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3.17), este Domnul și Mântuitorul nostru, Isus Hristos, care astăzi mai pune să li se strige oamenilor: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5.20).

II.

„Și DOMNUL a zis lui Noe: «Intră în corabie tu și toată casa ta, pentru că pe tine te-am văzut drept înaintea Mea, în generația aceasta. ... Pentru că încă șapte zile și voi face să plouă asupra pământului patruzeci de zile și patruzeci de nopți și voi șterge de pe fața pământului orice ființă pe care am făcut-o.» - Și Noe a făcut potrivit cu tot ce-i poruncise DOMNUL” (Geneza 7.1,4,5).

„Încă șapte zile” - Un ultim răgaz! Este un ultim dar de har pentru mulțimea necredincioasă?

„Acum vom vedea ce se va alege de visurile constructorului de corabie! Om necugetat, câtă osteneală inutilă și-a făcut! De ce distracție vom avea parte într-o săptămână pe socoteala sa!”, așa va fi vorbit, ironizând, lumea fără Dumnezeu, care persevera în necredință.

Zilele s-au rostogolit încet înainte. Una, două, trei, patru, cinci, șase au trecut. A șaptea zi se ivește și se apropie de sfârșit. - Iată, ce este aceasta? O pală subită de vânt. Încă una! Cât de întunecat și de jos atârnă norul de acolo, de la orizont! Se face tot mai întuneric și mai întuneric. Soarele a dispărut. Cerul se învelește în negru. Toate indiciile unei ploi puternice sunt prezente. Numai câteva minute și trece și ziua a șaptea. Timpul a expirat. O sută douăzeci de ani s-au dus. Ziua îndelungii-răbdări a lui Dumnezeu a trecut. A bătut ceasul judecății.

O picătură de apă cade din nori, încă una și apoi multe, multe. Dar ce este acest vuiet ciudat, ce vâjăit straniu? „Nu contează! Este numai o furtună trecătoare. Nu vă temeți de nimic”, încearcă un om curajos să-i liniștească pe cei din jurul său, care devin fricoși. Totuși, cerurile devin tot mai întunecate. Și cu cât devin ele mai negre, cu atât mai palide devin fețele. Larma vieții active a amuțit. O strângere de inimă paralizantă se așterne pe suflete. Picăturile de ploaie se transformă în averse, aversele în ploi torențiale, ploaia s-a transformat în *puhoi*. Ferestrele cerului s-au deschis.

Și ce înseamnă acel vuiet ciudat, furtunos, care îi face pe oameni să dea înapoi, cutremurându-se și îl face să tremure chiar și pe cel mai tare? Se apropia tot mai mult și mai mult. Tot mai tare și mai tare devenea zgomotul înspăimântător. Este vuitul puternic al apelor care se revarsă. Izvoarele marelui adânc s-au deschis. Marea a inundat uscatul, ea ajunge în orice vale, acoperă orice deal, apă, apă peste tot unde privește ochiul.

„Cum, până la urmă totuși este adevărat? Se vor împlini cuvintele lui Noe? Este aceasta judecata pe care am meritat-o? Suntem noi nechibzuții și nebunii, iar la urmă este totuși el cel înțelept?”

Da, tu, lume sărmană, oarbă, nelegiuită, vremea ta a trecut. Și acum, unde vei căuta adăpost în nevoia ta îngrozitoare, în ceasul spaimei și al disperării tale?

„Ei bine, să nu ne pierdem curajul! Cât timp mai există viață, mai există speranță!”

După ce teama paralizantă a fost biruită, fiecare a căutat adăpost în punctul cel mai înalt unde putea să ajungă. Mi se pare că văd în fața mea mulțimea speriată, cum alerga încolo și înapoi, ca oile în fața lupului sfâșietor. Se cațără pe acoperișurile caselor, urcă pe dealuri și pe vârfurile

munților. Soții și soțiile, tații, mamele și copiii, bogații și săracii, oamenii de vază sau de rând: toți împart aceeași soartă. Dar în toți mai trăiește speranța slabă că apele vor scădea. Că ploaia va înceta în curând. Dar izvoarele marelui adânc încă sunt deschise și puhoaiile tainice cresc. Cerurile încă sunt învăluite în nori denși, care se descarcă cu o violență crescândă. Câmpurile, viile, casele dispar tot mai mult și mai mult și odată cu ele oamenii disperați: lumea fără Dumnezeu. Suspine de moarte, strigăte stridente de spaimă și urlete sălbatice de teamă sfășie văzduhul - zadarnic. Ziua îndelungii-răbdări care așteaptă a trecut definitiv. Este *prea târziu!*

Apele curg irezistibil, ploaia vâjâie mai departe. Iată acolo, pe cel mai înalt dintre munți, grupul paralizat de spaimă!

„Oare nu mai există pentru noi nicio speranță? Nu este posibilă nicio scăpare? Unde este arca? Unde este Noe? Nu putem să mai găsim adăpost cel puțin în arca lui Noe?”

Nu, voi, respingătorii și disprețuitorii predicii dreptății, voi, care ați trăit *fără Dumnezeu*, pentru voi totul este prea târziu! Când v-a căutat harul, n-ați vrut, iar acum, când vreți, nu mai este har de găsit. Un val puternic se rostogolește încoace și îi smulge în abis pe cei care luptă disperați pentru viața lor.

Și încă mai plouă. Apele cresc tot mai sus și mai sus. Patruzeci de zile și patruzeci de nopți se varsă potopul. Deal după deal, munte după munte dispar în apele crescânde, până când și-a găsit moartea «tot ce avea suflarea duhului de viață în nările sale și tot ce era pe uscat» [Geneza 7.22]. Apele s-au înălțat cincisprezece coți mai sus de munți «și munții au fost acoperiți». Dumnezeu *a spus-o* și s-a întâmpat.

Dar unde este Noe?

El este salvat sigur în arcă cu toată casa lui. Domnul închisese ușa în urma sa. Valurile judecății pentru lume sunt valurile harului pentru el. Când apele au crescut, ele au ridicat arca și au lăsat-o să navigheze în siguranță. Noe Îl crezuse pe Dumnezeu, „prevăzuse nenorocirea” și „se ascunsese”. Și în loc să piară împreună cu nelegiuții, el a trecut nevătămat prin judecata groaznică și după expirarea timpului hotărât de Dumnezeu, când apele au început să se scurgă, arca a acostat teafără împreună cu conținutul ei pe muntele Ararat.

Și acum, cititorule, n-au nimic a-ți spune aceste imagini groaznice și îndurarea lui Dumnezeu arătată credinciosului, dreptului Noe? Ascultă ce a vestit Domnul Isus într-o zi ulterioară. El, Dumnezeu Însuși, arătat în carne, te avertizează de *mânia viitoare* a lui Dumnezeu, de judecata lui Dumnezeu, care este foarte aproape - chiar dacă îndelunga-răbdare a lui Dumnezeu mai poate să aștepte o vreme în zilele noastre -, care este pe cale să năvălească peste o lume modernă a nelegiuților: «Și cum au fost zilele lui Noe, așa va fi și venirea Fiului Omului. Pentru că, așa cum erau oamenii în zilele dinainte de potop, mâncând și bând, însurându-se și măritându-se, până în ziua când a intrat Noe în corabie, și n-au știut până a venit potopul și i-a luat pe toți, *asa va fi și venirea Fiului Omului*. Atunci doi vor fi la câmp: unul este luat și unul este lăsat; două măcinând la moară: una este luată și una este lăsată. Vegheați deci, pentru că nu știți în care ceas vine Domnul vostru.» (Matei 24.37-42).

Să ai în vedere îngrozitoarea realitate, tu, cel care ești încă fără Hristos! Nu mai merge nicio clipă mai mult indiferent pe calea ta, ci grăbește-te, caută protecție în singura arcă de siguranță necondiționată, în brațele eterne ale unui Dumnezeu-Mântuitor iubitor! El încă te invită astăzi să vii la El. Ai auzit cum a avertizat El cu mii de ani mai înainte de puhoiul care va veni, ai văzut cum s-a împlinit punctual Cuvântul Său, chiar dacă după o întârziere lungă. Acum te avertizează de o judecată cum n-a fost alta de când există pământul (compară cu Matei 24.21; Luca 21.25,26). Și numai un lucru te poate pune la adăpost de această judecată, numai un lucru te poate păzi de

mânia viitoare: sângele lui Isus Hristos, Mielul fără pată al lui Dumnezeu. Ziua harului trece repede. Într-adevăr, Dumnezeu mai este și astăzi îndelung-răbdător, așa cum a fost din vremuri străvechi. El nu vrea ca vreunii să se piardă, ci ca toți să vină la pocăință (2 Petru 3.9). Dar fii cu ochii în patru. Harul va lua sfârșit. Judecata va năvăli, repede, irezistibil, necruțătoare, când va fi venit timpul hotărât de Dumnezeu. Lumea este de mult coaptă pentru judecată și numai harul mai reține sabia răzbunării lui Dumnezeu. Acest har îți mai dă astăzi posibilitatea să scapi de pierzare. Locul de adăpost pentru oamenii pierduți este Domnul și Mântuitorul nostru, Isus Hristos. Numai El! El a murit pentru păcătoși din dragoste sinceră. Ca să-i împace cu Dumnezeu, El a răbdat judecata dreaptă a lui Dumnezeu asupra păcatului. Mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului L-a lovit pe El, Cel curat, Cel fără pată, pe crucea de pe Golgota. Acolo toate valurile și talazurile acestei mâinii au trecut peste sufletul Său sfânt. Acolo a plătit El întregul preț. Învierea Sa dintre morți confirmă că jertfa Sa a fost acceptată chiar de Dumnezeu și prin credința în El tu poți umbla liber. Dar trebuie să vii prin El la Dumnezeu. Numai El este «calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin El». Numai El este «ușa», despre care a spus El Însuși: «Dacă va intra cineva prin Mine, va fi mântuit» (Ioan 10.9). Numai cine crede în El primește viața eternă și nu vine la judecată.

Titlul original: „Gleichwie in den Tagen Noahs”
din *Samenkörner (Neue Folge 27) 1933*, pag. 74-79; 93-98.